

i hvert fald være en dårlig idé, hvis vi skal tage yderligere skridt i retning af mere åbenhed.

Pia Christmas-Møller (KF):

Det er lidt ærgerligt, at Enhedslisten også med dette forslag kommer med en meget fin intention og så alligevel peger på nogle instrumenter, som ikke vil kunne indfri den fine intention, som vi jo ellers kan være meget enige om.

Det Konservative Folkeparti er meget optaget af, at vi får større åbenhed i EU, at vi får bedre aktindsigt, fordi det kan give os en styrkelse af demokratiseringen i EU. Det er en nøgle, der er meget central. Der er vi altså fuldstændig enige med Enhedslisten.

Det, der er lidt ærgerligt, er, at Enhedslisten ikke vil prøve at gå konstruktivt ind i arbejdet for at få aktindsigten så optimal som muligt. Jeg snakker om, at vi skal komme med et veto i forbindelse med Europa-Kommissionens forslag til direktiv om aktindsigt, og det er helt galt set med konservative øjne.

Forslaget er på en række områder en klar forbedring af forholdene i forhold til den nuværende situation, men det er ikke godt nok – det er sandt – og dér er vi enige med Enhedslisten. Og da foretrækker vi altså så langt udenrigsministerens metode til at få det forbedret frem for Enhedslistens idé om, at vi nu skal bruge veto-retten.

Det korte af det lange er, at vi er meget enige i intentionen, nemlig at vi skal have forbedrede regler om aktindsigt i EU og også forbedrede regler i forhold til det forslag, som Kommissionen har lagt frem, men metoden, ja, dér er vi altså ikke enige med Enhedslisten.

Vi må afvise forslaget og give fuld tilslutning til den strategi, som udenrigsministeren skitserede for et øjeblik siden.

Knud Erik Hansen (SF):

Det har længe været et folkeligt krav, at vi skulle have nye regler om åbenhed i EU, og det er også fuldt forståeligt, fordi organisationen jo med rette har været anset for at være og har været meget lukket. Så skulle der så komme nye regler med Amsterdamtraktaten, hvor man indfører den nye artikel 255, og ifølge den skulle alle borgere, fysiske og juridiske personer, have ret til aktindsigt i dokumenter fra Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen. Det er godt.

Og så har vi så fået et udspil nu, som indeholder nogle forbedringer, men som også – og

det er jo så det afgørende – indeholder nogle undtagelser. Det, der er afgørende, når vi snakker om åbenhed, er: Hvornår kan der lukkes? Kan der lukkes, hvor der er kritiske spørgsmål? Det er ofte dér, offentligheden har en stor interesse, men hvor der kan være problematiske emner, som en administration ikke ønsker frem i offentligheden. Og her ser vi, at der er så mange undtagelser i forslaget, og at de er så uklart formulerede, at det må vække til ganske store bekymringer.

Der er bestemmelser som undtager med henvisning til almenvellet. Man kan afvise at udlevere materiale med henvisning til, at det kan skade institutionernes optimale funktionsevne. Der er andre generelle, meget uklare anvisninger på, hvornår man kan udelukke et dokument fra at blive udleveret, og det er bekymrende.

Der er også regler, som siger, at tredjepart og de enkelte lande kan nægte, at deres materiale bliver offentliggjort.

Så undtagelserne er faktisk omfattende, og dér er jeg enig med udenrigsministeren i, at det må vække bekymring, at EU's Ombudsmand faktisk har følt sig foranlediget til at gå ind i den her debat og offentliggøre et debatoplæg i internationale aviser, hvor han skriver: »Skulle det ske, at Europa-Parlamentet og Rådet antager Kommissionens forslag, vil der sandsynligvis ikke være ét eneste dokument i EU's besiddelse, der ikke legalt vil kunne holdes tilbage for offentligheden.« Det er et alvorligt udsgn. Og det betyder faktisk, at hvis der er konflikt, så kan man finde en regel, som gør, at man kan holde et dokument tilbage. Så der er god grund til at kigge videre på det, der ligger nu.

Der er også den lidt uklare bestemmelse om, at de enkelte lande ganske vist skal følge deres egne regler om aktindsigt, men de skal alligevel tage hensyn til ikke at overtræde disse regler, der nu kommer fra EU. Hvad betyder det i praksis? Betyder det i praksis, at man kan tvinge lande, der har en større åbenhed, til i højere grad at være lukkede?

Vi synes, det er bekymrende læsning. Og jeg forstod sådan set også på udenrigsministeren, at han faktisk også synes, at der var alvorlige mangler omkring undtagelserne, og at regeringen er meget åben over for at følge det videre og gerne vil have det ændret. Og med det udsgn synes jeg, at det ser ud til, at vi faktisk godt kan få en god drøftelse i Europaudvalget og også følge sagen i Europaudvalget med henblik på at få disse undtagelser strammet ganske